

Sygn. akt I C 2488/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Zaporowska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Luxembourg S.A. z siedzibą w Luxembourg

przeciwko K. B. (1)

o zapłatę

I zasądza od pozwanej K. B. (2) na rzecz powoda (...) Luxembourg S.A. z siedzibą w Luxembourg kwotę 1.019,25 zł (tysiąc dziewiętnaście 25/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 30 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddała powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 242,27 (dwieście czterdzieści dwa 27/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 200 zł tytułem zastępstwa procesowego;

IV wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 2488/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego K. B. (1) kwoty 3.016,52 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu (30 czerwca 2017r.) do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał na to, że na podstawie umowy cesji nabył wierzytelność powstałą w wyniku nie wywiązywania się przez pozwanego z warunków umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Na dochodzoną pozwem sumę składają się kwota 1.997,27 zł tytułem nieopłaconej faktury VAT nr (...) kwota 64,89 zł tytułem nieopłaconej faktury VAT nr (...), kwota 122,27 zł tytułem nieopłaconej faktury VAT nr (...). Nadto powód domagał się zasądzenia skapitalizowanych odsetek za opóźnienie liczonych od dnia następnego od dnia płatności każdej faktury do dnia 20 czerwca 2017r.

Pozwany K. B. (1) nie stawił się na rozprawie i nie wdał się w spór co do istoty sprawy.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany w dniu 5 kwietnia 2013r. zawarł z (...) sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie której zobowiązał się do terminowego uiszczania opłat za dostarczane mu usługi. (...) sp. z o.o. wystawiał faktury VAT z terminem płatności do 24 dnia każdego miesiąca. Pozwany uchybił w zapłacie faktury VAT nr (...) na kwotę 122,27 zł płatną do dnia 24 kwietnia 2013r. oraz faktury VAT nr (...) na kwotę 64,89 zł płatną do dnia 24 maja 2013r.

(dowód: faktury VAT – k. 35-37, umowa – k. 39-42)

W dniu 29 stycznia 2015r. (...) sp. z o.o. zawarł z (...) (...) (...) (dalej jako (...)) umowę przelewu wierzytelności przysługującej usługodawcy przeciwko pozwanemu. Następnie na mocy umowy z dnia 7 grudnia 2016r. (...) zawarł umowę z powodem na mocy której strony dokonały cesji pakietu wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej zbywcy względem pozwanego.

(dowód: umowy cesji k. 15, 18-22, dokumenty – k. 16-17)

Pismem z dnia 15 grudnia 2015r. oraz z dnia 14 stycznia 2016r. pozwany został zawiadomiony o przelewie wierzytelności i wysokości zobowiązania. Powód oznaczył wysokość zobowiązania na kwotę 2.184,34 zł tytułem nieopłaconych faktur nr (...).

(bezsporne; zawiadomienie – k. 33, wezwanie do zapłaty – k. 34)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części, w jakiej roszczenie powoda znalazło odzwierciedlenie w załączonej do pozwu dokumentacji. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił jako nieudowodnione.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda, w zakresie, w jakim ich prawdziwość nie budziła wątpliwości.

W przedmiotowej sprawie należało zastosować dyspozycję przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą.

W niniejszej sprawie powód dochodził zasądzenia na jego rzecz kwoty wynikającej z nabytej w drodze umowy cesji wierzytelności. Zgodnie z treścią art. 509 § 2 k.c., wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa.

Powód będąc w posiadaniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz faktur VAT nr wykazał istnienie wierzytelności względem przedsiębiorcy działającego w zakresie usług telefonii komórkowej, ale jedynie w zakresie kwoty 1.019,25 zł. Powód przedłożył faktury VAT nr (...) na kwotę 122,27 zł płatną do dnia 24 kwietnia 2013r. oraz fakturę VAT nr (...) na kwotę 64,89 zł płatną do dnia 24 maja 2013r. Stąd też jego żądanie zapłaty kwoty głównej powiększonej o skapitalizowane odsetki od dnia następnego po dacie płatności faktury do dnia 20 czerwca 2017r. uznać należało za uzasadnione. Powód nie przedłożył faktury nr (...) na kwotę 1997,27 zł, z której wywodził roszczenie zapłaty świadczenia głównego i odsetek. Sądowi nie jest wiadomo, czy ów dokument oraz wierzytelność faktycznie istnieje. Nie można zatem było domniemywać, że pozwany jest zobowiązany do zapłaty również takiej kwoty, tym bardziej że wielokrotnie przewyższa należności za pozostałe okresy. W konsekwencji Sąd uznał, że ogół zgromadzonych w sprawie faktów i dowodów uniemożliwia przyjęcie domniemania o istnieniu wierzytelności w kwocie 1997,27 zł. W tej części zatem powództwo podlegało oddaleniu (pkt. II wyroku).

Odnosząc się do kwestii legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej, złożone do akt sprawy uwierzytelnione kopie umów cesji w sposób dostateczny uzasadniają przyjęcie, że powód skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanego na skutek dwukrotnego przelewu.

W konsekwencji roszczenie powoda uwzględniono do kwoty 1.019,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 czerwca 2017r. (data wniesienia pozwu – vide k. 2) do dnia zapłaty.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 100 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 242,27 zł, w tym kwotę 200 zł tytułem kosztów procesu. W ocenie Sądu nie było podstaw do orzeczenia kwoty wyższej. Nakład pracy pełnomocnika strony powodowej nie był szczególny, a sprawa nie miała charakteru wyjątkowego. Wręcz przeciwnie. Sposób jej prowadzenia nie odbiegał od standardów tego typu spraw, a przedłożone przez pełnomocnika powoda umożliwiały uwzględnienie powództwa jedynie w takim zakresie, jak to wynika z orzeczenia. Dodatkowe koszty, których zasądzenia domagał się pełnomocnik powoda (9,90 zł tytułem skomplementowania dokumentacji pozwu) nie stanowią dodatkowych wydatków podlegających zwrotowi przez stronę pozwaną. Wręcz przeciwnie. Koszty sporządzenia kserokopii i odpisów pism stanowią normalne koszty działalności pełnomocnika i powinny być pokrywane z przyznanego mu wynagrodzenia.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt. III.

Rygor natychmiastowej wykonalności wyrokowi nadano z urzędu w związku z treścią art. 333 § 1 pkt. 3 k.p.c.

/-/ SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz